

et Kvartal. Det ærede Medlem ønsker, at denne Afgift skal optages paa Lovforslaget, men derom vil jeg, naar Udvalget er nedsat, gøre nogle Bemærkninger, inden det sker.

Jeg kommer saa til Automobilskatten og Automobiltolden. Om det sidste Spørgsmaal er der rejst Tvivl, fordi det ærede Medlem fra Æbeltoft ligesom det ærede 5te Medlem for Hovedstaden (Sigvald Olsen) som ogsaa mit Partis ærede Ordfører (Ivar Berendsen) var imod, at der derved kunde opstaa en Beskyttelse, man ikke tidligere havde haft. Derom vil jeg sige — jeg har glemt at sætte det ind i Bemærkningerne —, at i Øjeblikket er der en negativ Beskyttelse, idet Materialet til Reparationer af Vognen og Automobilet er højere beskattet end hele Automobilet. Derfor har jeg ment, at selv ud fra den Opfattelse, at man ikke skulde gaa til yderligere Beskyttelse, kunde der ikke være noget i Vejen for at gaa til det her foreslaaede for at skaffe Staten Indtægter. Hvad selve Automobilafgiften angaar, har forskellige ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft, gjort Indvendinger mod Enkeltheder, men ingen af dem er gaaet direkte imod selve Afgiften. Derom maa jeg sige, at jeg kan naturligvis forhandle om saadanne tekniske Enkeltheder, men jeg kan ikke gaa ind paa, at selve Princippet for Beskatningen bliver en Værdibeskatning, thi det er praktisk talt alt for vanskeligt for Administrationen. Det vilde føre til, at alle Automobiler i Landet, og det er jo ikke saa faa, ganske sikkert skulde omvurderes hvert Aar, og det kan jeg ikke paalægge Embedsmændene at gøre. Endnu mindre vil det kunne lade sig gøre at gaa ind paa det, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Korsgaard) vilde have, nemlig en Automobilbeskatning efter Vægt. Saa skulde altsaa alle Automobiler vejes hvert Aar, og jeg maatte antage, at Staten først skulde begynde med at anskaffe de behørigt store Vægte til alle Kommuner, dernæst ansætte særlige Vejere, som skulde have den Opgave at veje Automobilerne. Nej, det er for stor Ulejlighed at gøre sig for saa lidt. Det kan overhovedet ikke nytte at have saa mange Betæneligheder. Hvis man vil have en vis Indtægt, maa man gaa uden om den Art Ting; og angaaende Spørgsmaalet om Værdibeskatning vil jeg tillige sige, at Automobilerne skifter bestandig Værdi. Det er ikke nemt at sige, hvilken Værdi de har det ene Aar og

det andet Aar, og maaske skifter Værdien endda fra Halvaar til Halvaar. Men saadanne Hensyn er det ikke muligt at tage; for den Slags Ting kan man ingen praktiske Regler give. Hvis det ærede Medlem ønsker en kraftigere Graduering af Hestekræfterne for Automobilerne end den, der er nævnt i Lovforslaget, skal jeg ikke have noget imod en Forhandling derom; det kan vi se at komme til Enighed om. Der er naturligvis gjort Indvendinger imod, og det overraskede mig ikke, at man vil sætte Afgift paa Lastautomobiler. Jeg kan derom sige, at det er jo kun de største og rigeste Firmaer, der har dem, at de er til megen Skade for Vejene, og at man naturligvis kunde nedsætte Afgiften noget, men paa den anden Side maa man have den Indtægt, som skal til. Det gælder overhovedet, at hvis man her sætter ned, maa man sætte op paa et andet Sted. Naar ærede Medlemmer har været imod, at Lægernes og Dyrlægernes Automobiler, som findes omtalt i Automobilloven, skal beskattes ligesom de andre, vil jeg dertil sige, at hvis en Læge f. Eks. her i Hovedstaden har et Automobil at køre rundt i, er det mig egentlig ufatteligt, hvorfor han ikke skal kunne beskattes som andre Mennesker. Vi kan naturligvis forhandle om Nedsættelse af Afgiften paa disse Punkter, som jo findes i Automobilloven, og jeg er ikke saa stridig, at jeg ikke vil kunne forsøge paa at komme til Rette derom. Det gælder naturligvis ved et saadant Lovforslag i høj Grad om, at man maa se at enes om Tingene. De øvrige Indvendinger fra det konservative Folkepartis Ordfører skal jeg komme til, naar jeg henvender mig til det ærede Medlem — han havde jo mange, og der er mange, som jeg ikke kan gaa ind paa. Dermed tror jeg at have nævnt det, som det ærede Medlem (N. Neergaard) væsentligst har sagt imod Automobillovforslaget. Jeg har paa Forhaand erklæret, at jeg ikke vilde gaa ind paa alting for ikke at forlænge denne Forhandling mere end nødvendigt.

Jeg kommer saa til Forlystelsesafgiften. Jeg havde til en vis Grad ventet, at det ærede Medlem vilde have udtrykt sin Glæde over, at jeg nu kommer og foreslaar den Skat. Jeg synes, det ærede Medlem var nødt til det i Anledning af den Jubelpolka, der er danset i alle hans Blade, fordi jeg har foreslaaet denne Forhøjelse af en Afgift, som jeg tidligere har sat mig imod. Men man maa antage mig for dummere, end jeg haaber at gøre Indtryk af, hvis man vil tro, at jeg ikke forud